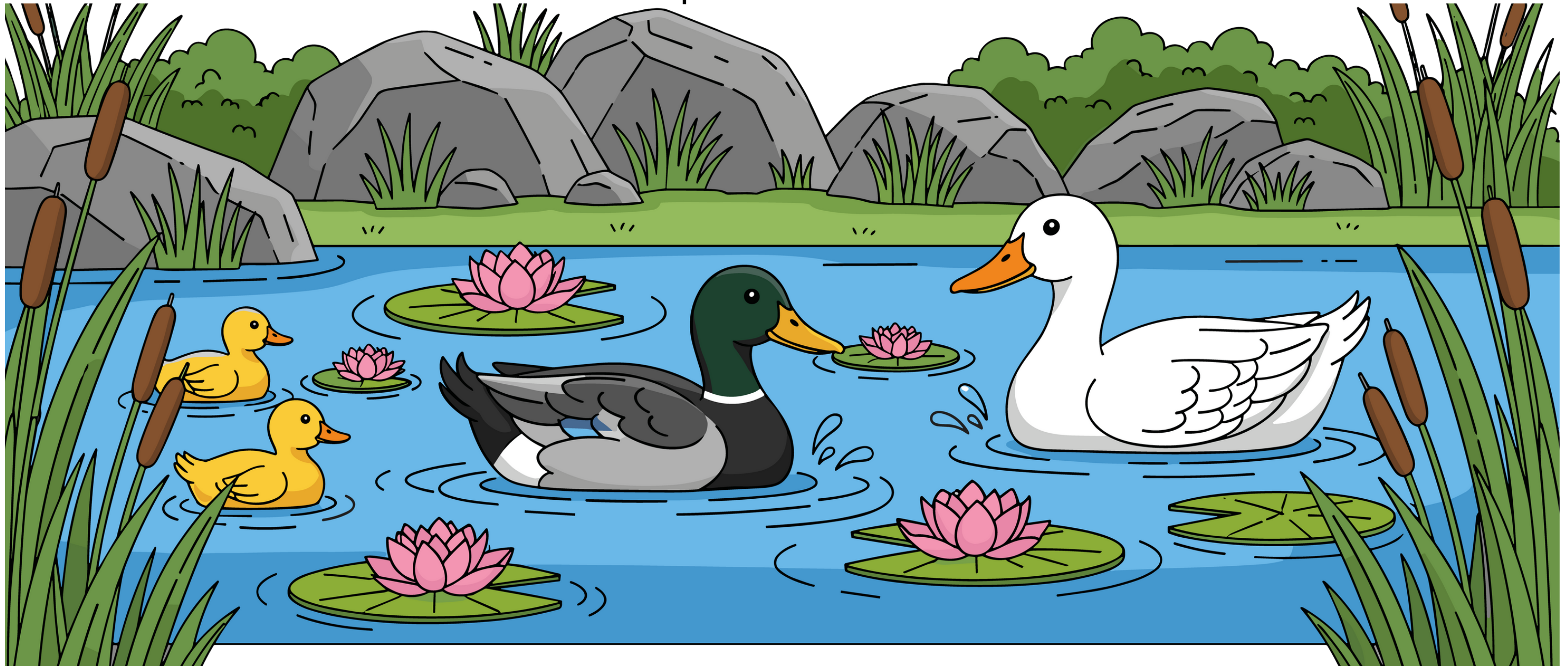
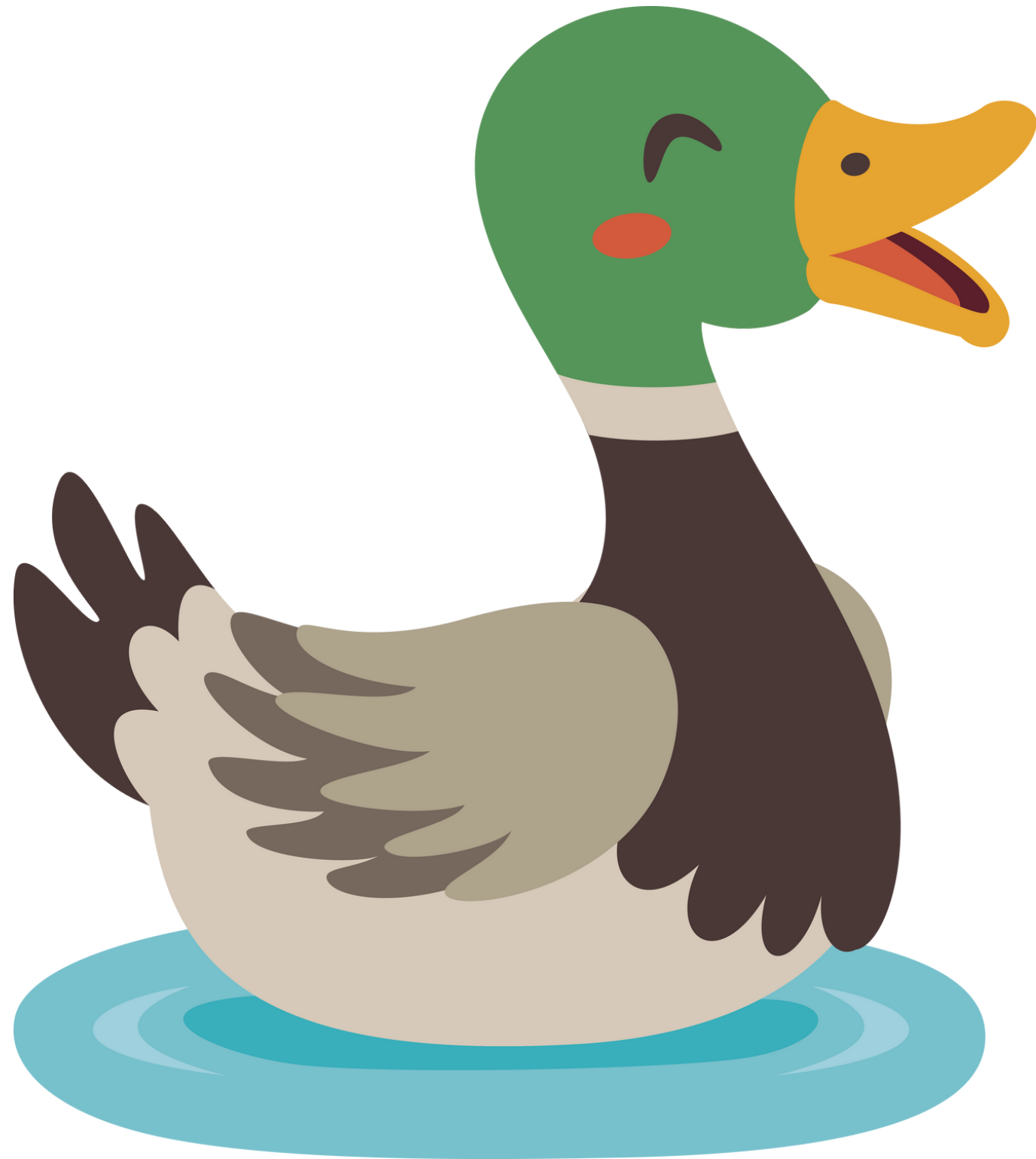

Μια φορά κι έναν καιρό, σε μια καταπράσινη λίμνη που την έλουζε ο ήλιος, ζούσε μια πάπια διαφορετική από τις άλλες, η Πίπη.

Ενώ οι υπόλοιπες πάπιες νοιάζονταν μόνο για το ποια θα βρει το πιο νόστιμο σκουλήκι ή ποια θα κάνει την πιο εντυπωσιακή βουτιά, η Πίπη είχε ένα παράξενο όνειρο: ήθελε να μάθει να σφυρίζει σαν αηδόνι.

Η Προσπάθεια
Κάθε απόγευμα, η Πίπη
απομονωνόταν στις καλαμιές.

Έπαιρνε βαθιά ανάσα,
φούσκωνε το στήθος της και...

- «Πακ!»
- «Πακ-πακ!»

Αντί για γλυκό κελάηδισμα,
έβγαινε το γνωστό, βραχνό
«πακ» της πάπιας. Τα βατράχια
στη λίμνη γελούσαν τόσο πολύ
που έπεφταν από τα νούφαρα
μέσα στο νερό. «Πίπη, είσαι
πάπια! Οι πάπιες κάνουν πακ,
δεν σφυρίζουν!» της έλεγαν

Η Συνάντηση

Μια μέρα, ένας γέρος τσαλαπετεινός την άκουσε και την πλησίασε. — «Γιατί παιδεύεσαι τόσο, μικρή μου;» τη ρώτησε. — «Θέλω να ομορφύνω τη λίμνη με τη μουσική μου», απάντησε η Πίπη λυπημένα. «Αλλά η φωνή μου είναι πολύ χοντρή.» Ο τσαλαπετεινός χαμογέλασε. «Η μουσική δεν βγαίνει μόνο από το λαιμό. Κοίτα γύρω σου.»

Η Ανακάλυψη

Η Πίπη άρχισε να παρατηρεί. Είδε πώς το νερό έκανε έναν ρυθμικό ήχο όταν χτυπούσε στις πέτρες. Είδε πώς τα φτερά της έκαναν έναν απαλό ήχο «φρρρρρ» όταν τα τίνιζε. Τότε της ήρθε η ιδέα! Άρχισε να χτυπάει το ράμφος της ρυθμικά πάνω σε ένα κούφιο ξύλο, ενώ ταυτόχρονα με τα πόδια της ανακάτευε το νερό δημιουργώντας μικρές «εκρήξεις» ήχου.

Το Αποτέλεσμα

Σύντομα, η Πίπη δεν ήταν η πάπια που προσπαθούσε να γίνει αηδόνι. Ήταν η πρώτη πάπια-μουσικός κρουστών!

Όλη η λίμνη μαζευόταν να την ακούσει. Τα βατράχια κρατούσαν τον ρυθμό με τα κοάσματά τους και η λίμνη απέκτησε τη δική της, μοναδική ορχήστρα.

Η Πίπη κατάλαβε πως δεν χρειαζόταν να αλλάξει τη φωνή της για να είναι ξεχωριστή· έπρεπε απλώς να βρει τον δικό της, μοναδικό τρόπο να εκφραστεί.

Η Πρόσκληση

Ένα πρωί, ένα περιστέρι-ταχυδρόμος άφησε ένα γράμμα στην Πίπη:

«Αγαπητή κυρία Πάπια, σας προσκαλούμε στον Μεγάλο Διαγωνισμό Ταλέντων της Ασημένιας Πηγής. Προσοχή: Μόνο για "πραγματικούς" καλλιτέχνες.»

Η Πίπη αγχώθηκε. «Εγώ δεν έχω όργανα, μόνο ένα κούφιο ξύλο και τα πόδια μου», σκέφτηκε. Αλλά οι φίλοι της τα βατράχια την ενθάρρυναν: «Πήγαινε Πίπη! Δείξε τους τι σημαίνει ρυθμός!»

Η Μεγάλη Παράσταση

Όταν η Πίπη έφτασε, είδε τον Κύριο Αυγουστίνο να κάνει μια αργή, κομψή επίδειξη κολύμβησης υπό τον ήχο του ανέμου. Όλοι χειροκροτούσαν ευγενικά.

Όταν ήρθε η σειρά της Πίπης, οι άλλοι κύκνοι άρχισαν να ψιθυρίζουν: «Μια πάπια; Τι δουλειά έχει εδώ;»

Η Πίπη πήρε βαθιά ανάσα. Δεν προσπάθησε να φανεί κομψή. Ανέβηκε πάνω στη δική της ξύλινη σχεδία και άρχισε:

1. Τικ-τακ: Χτύπησε το ράμφος της στο ξύλο.
2. Φλαπ-φλαπ: Τίναξε τα φτερά της στον αέρα δημιουργώντας έναν ήχο σαν βεντάλια.
3. Σπλας! Με μια δυνατή κίνηση των ποδιών της, πέταξε νερό ρυθμικά στον αέρα, το οποίο έπεφτε πίσω στη λίμνη σαν κρουστά.

Η Ανατροπή

Ξαφνικά, το κοινό άρχισε να κουνάει τα κεφάλια του στον ρυθμό. Ο Κύριος Αυγουστίνος, παρόλο που προσπαθούσε να μείνει σοβαρός, άρχισε να χτυπάει το πόδι του κάτω από το νερό.

Η Πίπη δεν έκανε απλώς μουσική· έκανε τους πάντες να θέλουν να χορέψουν! Ο διαγωνισμός μετατράπηκε σε ένα τεράστιο πάρτι.

Το Μάθημα

Στο τέλος, ο Κύριος Αυγουστίνος την πλησίασε. «Δεν έχω ξανακούσει τέτοιο... θόρυβο», είπε αρχικά, αλλά μετά χαμογέλασε. «Αλλά είναι ένας θόρυβος που έχει ψυχή. Με έκανες να νιώσω χαρούμενος.»

Η Πίπη γύρισε στη λίμνη της ως νικήτρια, όχι γιατί πήρε κάποιο κύπελλο, αλλά γιατί κατάφερε να κάνει ακόμα και τους πιο σοβαρούς να βρουν τον ρυθμό τους.

